

äfvén skyldigheten att underhålla vägar vintertiden utsträckas till alla de medlemmar i kommunen, hvilka förmå i densamma deltaga efter de allmänna grunder som gälla för uttagande af kommunalutskylder på landet.

Jag vågar derföre vördsamt föreslå:

att med ändring af föreskrifterna i Kongl. förordningen af den 13 September 1790 § 5 må stadgas, att när, i öfverensstämmelse med nämnda författning, till vägarne hållande i fargildt stånd vintertiden vid snöfall, så kallade ploglag äro eller blifva inrättade, den för alla ploglagen uti socknen eller häradet belöpande ersättning sammanslås och inom socknen eller häradet fördelas efter den allmänna grund, som gäller för uttagande af kommunalutskylder på landet.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 24 Januari 1874.

Olof Nilsson,
från Westerbotten.

N:o 18.

Af Herr Olof Nilsson: Om upphäfvande af Kongl. resolutionen den 21 Juli 1793, i hvad den angår landtmätarens rätt att uppträda såsom ombud vid domstol.

Uti de nordligaste länen af riket har allmogen länge känt behovet af biträde vid domstol, emedan i de flesta socknar ej finnes någon annan att tillgå än kronolänsman, så att den ena parten vanligast saknar hjälp.

Önskligt vore derföre, om skifteslandtmätare, till hvilka allmogen i allmänhet har stort förtroende och hvilken ofta ej saknar skicklighet och tillfälle att åtaga sig för-

troenden af denna egenskap, kunde frigöras från det band, som Kongl. resolutionen den 21 Juli 1793 uti 8 § 4 mom. pålägger dessa tjenstemän, nemligen att de skola hafva sina förmäns tillstånd för att få advocera.

Ehuru det synes, som detta lagstadgande, hvilket endast var ett tillägg till 1783 års landtmäteriförordning, bort vara upphäfdt ej mindre genom Kongl. förklaringen den 8 September 1829, än ock genom 1827 års landtmäteriinstruktion och Kongl. Skiftesstadga, hvilka upphäffa förberörda landtmäteriförordning i sin helhet, ej innehålla ett ord om landmätares skyldighet att utverka sig förmäns tillstånd för att få uppträda såsom ombud vid domstol, så praktiseras ännu vid vissa domstolar, att landmätare som ej lyckats erhålla ett sådant tillstånd, hvilket alltid förorsakar omgång och kostnad, förhindras att uppträda för annan inför rätta. Äfven finnes exempel på att ett sådant tillstånd, en gång lemnadt, utan giltiga skäl återkallas.

Då slutligen saknad tillgång på rättegångsbiträde för menige man och snart nog nödig utkomst för skifteslandmätare är nog samt känt, så får jag vördsamt föreslå,

att Kongl. resolutionen den 21 Juli 1793 måtte förklaras upphäfd i hvad den rörer landmätares rätt att uppträda såsom ombud vid domstol.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1874.

Olof Nilsson.